

INSTANTANIA

pel Dr. F. BASCOMPTE LAKANAL

—¿Què li passa, senyora Gracieta, que la veig tan capficada?

—Ai, no me'n parli, donya Laura. Tinc la nena malíssima; els cucs se la mengen de viu en viu; ja farà prou si arriba a demà.

—Reina Santíssima! Pobra Justina! I què hi diu el metge?

—El metge? Malaguanyat garrot que està en vaga! No m'ho preguntis, perquè em pugem les sangs al cap i potser faria un disbarat. Estúpid! Poca-vergonya!

—Però, per Déu, calmi's. No s'acalori, que no hi guanya res.

—Ja té raó, ja. Val més deixar-ho córrer. Sort tinc d'aquesta ampolleta d'aigua del Carme que sempre porto a sobre, el meu «salvador» quan el cor em balla o l'«hístèric» fa de les seves. Ai, donya Laura, que n'és de trist aquest món!

—Vaja, dona, assereni's i expliqui's. ¿Que potser es tracta d'un metge pesseter, d'aquests que «composen»?

—Ai, no senyora. Es a dir, no ho sé. Encara no m'ha presentat el compte.

—Ah, ja entenc. Li deu haver errat el remei. Ho endevino, veritat?

—Ca, barret! Res d'això. Encara és l'hora que he d'anar a cercar la medicina a la farmàcia.

—Fa gaire que la va receptar?

—Deu o dotze dies, però si no perdo el seny, el que és per mi, ja se la pot beure l'apotecari.

—Bé, doncs; si he de parlar-li amb franquesa, què vol que li digui, no aprovo la seva conducta, senyora Gracieta. Eil! No és pas que sigui un metge geniüt, rondinaire, d'aquells que «tiren sàtires» a cada moment?

—Això sí que no. Es amable a l'extrem. No se li pot «quitar».

—Fa alguna «campana»?

—No, senyora. Ve cada dia.

—Vaja, em dono. No comprenc quin dimoni de tírria li porta a aquest metge.

—Vostè vindrà amb mi, donya Laura.

—Oh, si va al «Ninot», no la puc pas acompanyar. Se'm faria tard per a la bugada.

—No és això; vull dir que vostè em donarà la raó un cop m'hagi escoltat.

—Digui, **vamos** a veure.

—Afiguri's que aquest ximple d'home, així m'ho fa dir, no creu en els cucs. Li vaig dir que la nena n'estava cosida i ell, després de visitar-la, em va respondre que no podia ser, que jo anava equivocada, que la malaltia de la nena no té res a veure amb els cucs.

—I què li passa a la pobra Justina?

—Què li passa? No és pas res! Ullerosa, que fa pena de contemplar-la; trista, que si no fos que no crec en bestieses, diria que està enciguada, l'angelet!

—Pobra criatura!

—Esperi's, esperi's. Quan dorm, un girar els ulls en blanc i un xerricar de dents que espanta.

—I vol dir que tot això és produït pels cucs, senyora Gracieta?

—Ah, no! Què m'ha de dir a mi! Són cucs «clavats». Els mateixos senyals, **absolutíssimament**, els mateixos senyals que portava un anunci de l'última plana del «Patufet» d'unes quantes setmanes enrera. Si justament ella mateixa, pobreta, me'n va fer adonar; com que és tan viva, no li passa res per alt.

—I vostè ha vist els cucs?

—Que si els he vistos, diu? Miri, aquesta mateixa nit, sort hem tingut d'unes glopades d'«esperit de menta» que s'ha pres, que si no, prou moria ofegada.

—Com ha estat això?

—Ai, donya Laura! Quan hi penso, tota tremolo. Ja veurà que li ha vingut una tos de gos que ha augmentat per moments. Res, que els cucs l'anaven a escanyar. Li he posat oli de ginebre al coll, que diu que va bé per als cucs, però tant n'he tret. Tos i més tos.

—I com s'ho ha manegat?

—Molt senzill. He dit al meu home: «Vès» a trucar al senyor Ambrós, i que et doni alguna cosa.»

—Vol dir el farmacèutic, veritat?